

Gudar och människor

Regi: Xavier Beauvois

Recension: Cecilia Hector

En autentisk filmberättelse om nio munkar som insisterar på alla människors lika värde, och som själva faller offer för islamistiska terrorister, riskerar att fungera som en bumerang, skriver Cecilia Hector.

Gudar och människor är den verklighetsbaserade berättelsen om nio munkar i ett kloster på algeriska Atlasbergens sluttning. Bröderna beslutar sig efter stor vända för att, trots hot om våldsam död, stanna för att fullfölja sina löften till gud och till människorna i den lilla byn. I meditativ stillhet ställs en rad frågor om hur man bäst ska kunna bemöta fanatiska våldsutövare. Munkarnas människosyn gör dem beredda att också hjälpa de gerillasoldater som terroriserar bygden. En skottsårad man ur gerillan blir behandlad av broder Luc, som är läkare. Därmed drar munkarna på sig myndigheternas onåd. Trots det tas de till fånga som gisslan av en grupp islamistiska gerillasoldater.

FILMEN HAR REDAN fått Guldpalmen i Cannes och ekumeniska Signis pris för bästa film. Den är både vacker och imponerande i sitt lågmälda insisterande på att alla människor är lika mycket värda att värna om. Men den riskerar att kunna fungera som en bumerang. Redan den autentiska händelseutvecklingen där sju av de nio munkarna blev halshuggna av islamistiska terrorister är fullständigt illa nog. Detta har hänt i verkligheten.

Och ändå ställer jag mig frågan: Riskerar munkarnas offervilja att bli utnyttjad i propagandan mot islam? Eller hjälper filmen oss att bättre förstå skillnaden mellan den stora massan fredliga muslimer och våldsbenägna fundamentalister som agerar i islams namn?

DET ÄR SVÅRT ATT HÄVDA att historien inte skulle berättas och spridas som den nu gör. Men jag hoppas innerligt att den kommer att väcka debatt om mål och medel i kampen mot terrorism och inte enbart ge fundamentalister i bägge lägren ny näring.

Cecilia Hector, januari 2011